१२ सर्गः चापल्ययुक्तस्य हरेः कृशानुः समेधितोवालधिभाक् त्वदीयैः। शस्त्रेण बध्यस्य गलन्नधाक्षीद्राजन् प्रमादेन निजेन लङ्कां॥ २०॥

ज०म० यत्पुरं दग्धं तद्युष्मत्प्रमादेनैव न शत्रुशक्त्येति दर्शयन्नाह चापल्येत्यादि। चपलस्य भावश्चापल्यं ब्राह्मणादित्वात् ष्यञ् युवादिष्वपि दृश्यते तत्र चापलमिति रूपं तेन युक्तस्य हरे र्मर्कटस्य हे राजन् शस्त्रेण बध्यस्य सतः योवालधिः पुच्छं तद्भाक् समाश्रितः कृशानुस्त्वदीयैः भृत्यैः समेधितोवर्द्धितः तैलघृतादिभि र्गृहात् गृहं गच्छतोगलन् पुच्छात्पतन् लङ्कामधाक्षीत् दग्धवान् एकाचोवशोभवित्यादिना धत्वं हलन्तलक्षणा वृद्धिः होढः षढोः कस्मि। निजेन आत्मीयेन प्रमादेन ज्वालादर्शितलक्षणेन तदानीं तस्य शस्त्रव्यापादनमेव युक्तमिति॥ २०॥

भ० चापल्येत्यादि। लङ्कादाहोऽप्यस्माकमनवधानादेव नतु शत्रु सामर्थ्यादिति सूचयितुमिदमुच्यते हे राजन् तव निजेनात्मीयेन प्रमादेनानवधानेन कृशानुरग्निर्लङ्कामधाक्षीत् दग्धवान् कीदृशः कृशानुर्हरेर्मर्कटस्य वालधिभाक् पुच्छमाश्रितः त्वदीयैर्भृत्यैः स्वयमेधितस्तैलवस्त्रादिभिर्दीपितः गलन् हरेर्गृहाद्गृहान्तरग मनेन पतन् हरेः कीदृशस्य चापल्ययुक्तस्य चञ्चलतया युक्तस्य शस्त्रेण बध्यस्य बधार्हस्य चञ्चलस्य बध्यस्य बधमकृत्वा पुच्छे अग्निदानादेव एवं तव प्रमादः चपलस्य भावश्चापल्यं विकारसं धेति ष्ण्यः दहेरनिम्त्वात् व्रजवदेत्यादिना ष्यां सौ त्रिः॥ २०॥